

בש"פ 5647/22 - פלוני נגד ידיעות אחרונות

בבית המשפט העליון

בש"פ 5647/22

לפני:

כבוד השופטת ר' רונן

העורר:

פלוני

נגד

המשיבה:

ידיעות אחרונות

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה מיום
23.8.2022 בת"פ 1074-02, שניתנה על ידי כב'
השופט ס' דבור

תאריך הישיבה:

ט"ז באלול התשפ"ב (12.9.2022)

בשם העורר:

עו"ד מיכאל ליטווק

בשם המשיבה:

עו"ד טל ליבליך

החלטה

לפניי ערעור לפי סעיף 70ד(א)(2) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט או החוק) על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופט ס' דבור) מיום 23.8.2022 בת"פ 1074/02, במסגרתה התקבלה בקשת המשיבה להתיר את פרסום פסק הדין שניתן בתום ההליך הפלילי בעניינו של המערער.

1. ביום 9.10.2003 הורשע המערער בביצוע עבירות של מעשה סדום ומעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו ארבע עשרה שנים, לפי סעיפים 347(ב) ו-348(ב), בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. בגין מעשים אלה, נגזרו על המבקש 7 שנות מאסר בפועל, 36 חודשי מאסר על תנאי, ופיצוי לנפגע העבירה בסך 10,000 ש"ח. אין מחלוקת כי המערער השלים זה מכבר את ריצוי עונשו ושוחרר ממאסר.

בשל אופי העבירות והיותו של נפגע העבירה קטין, נוהל ההליך הפלילי בעניינו של המערער בדלתיים סגורות ותחת צו איסור פרסום, ובפועל הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בעניינו (להלן יחד: פסק הדין) לא פורסמו מעולם.

2. בחלוף כשני עשורים ממתן פסק הדין, הגישה המשיבה – ידיעות אחרונות בע"מ – בקשה להתיר את פרסומה, וזאת תוך השחרת פרטיו המזהים של נפגע העבירה. בבקשתה טענה המשיבה כי גם בהליכים המתנהלים בדלתיים סגורות, מותיר החוק בידי בית המשפט שיקול דעת להתיר את פרסום פסק הדין. המשיבה הדגישה כי פרסום פסק הדין יגשים את עיקרון פומביות הדין ואת זכות הציבור לדעת, הנחשבים לעקרונות יסוד במשפט הישראלי – עקרונות שרק במקרים חריגים יש הצדקה לסטות מהם. באופן ספציפי, טענה המשיבה כי קיים אינטרס ציבורי ראשון במעלה להביא לידיעת הציבור פרטים שיש להם השפעה רחבה על קטינים הנתונים למרותם ולחסותם של אחרים, כמו גם פרטים על אודות התנהלותם ואורחות חייהם של עברייני מין הכפופים למגבלות על פי חוק. כן נטען כי בידי המשיבה ראיות ואסמכתאות שיש בהן כדי להצביע על החשיבות הציבורית הקיימת כיום בפרסום פסק הדין.

3. ביום 15.8.2022 הוגשה תגובת המדינה, שהתנגדה מלכתחילה לקבלת הבקשה משיקולים של הגנה על נפגע העבירה. בתגובתה, טענה המדינה כי המשיבה אינה מפרטת מהו העניין הציבורי שהתגלה לפתע בתיק שהסתיים לפני תקופה כה ממושכת, ואינה מסבירה מדוע יש להעדיף את האינטרס שלה לפרסם את פסק הדין על פני האינטרס שבהגנה על פרטיות נפגע העבירה. כן נטען כי לא ניתן להכריע בבקשה מבלי לקבל את עמדת נפגע העבירה – אשר צו איסור הפרסום נועד להגן על עניינו; וכי מעבר לעובדה שיהיה קשה לאתרו, פנייה אליו בעניין זה עשויה להציף טראומות עבר. עוד הוסיפה המדינה כי העלמת פרטיו המזהים של נפגע העבירה מפסק הדין באופן מלא היא בלתי אפשרית, וכי תמיד קיימת אפשרות שסביבתו הקרובה והרחוקה של נפגע העבירה תזהה במי מדובר ותיחשף לפרטים אינטימיים לגביו. לבסוף, נטען כי התרת הפרסום תפגע גם באינטרס הציבורי שבעידוד נפגעי עבירות מין להתלונן, שכן הידיעה כי בכל שלב בחייהם הם עשויים לעמוד בפני פרסום חושפני של הפרשה, עלולה להרתיע רבים מהם.

4. ביום 16.8.2022 הוגשה תגובת המערער. לטענתו, הבקשה הוגשה על ידי מי שאינה צד לתיק, ואין כל אינדיקציה כי נפגע העבירה מעוניין בפרסום פסק הדין. כן נטען כי המשיבה לא טרחה לפרט מהו אותו מידע המצוי בידה, אשר יש בו לכאורה כדי להקים אינטרס ציבורי בפרסום פסק הדין כיום – בחלוף למעלה מ-20 שנה מקרות הפרשה. עוד נטען כי פרסום פסק הדין צפוי להביא לפגיעה חמורה במערער ובמשפחתו, וזאת על אף שהוא נשא את עונשו במלואו, עבר הליך טיפול ושיקום ארוך, ולא ביצע כל עבירה נוספת במשך השנים. המערער הוסיף ונטען כי על העבירות חלה התיישנות, וכי הוא פועל בימים אלה לצורך מחיקת הרישום הפלילי. על כן, התנגד המערער לקבלת הבקשה.

5. ביום 21.8.2022 הוגשה הודעה משותפת מטעם המשיבה והמדינה, בה נמסר כי לאור הסכמתו של נפגע

העבירה לפרסום פסק הדין בכפוף להשחרת שמו ופרטים אחרים העלולים להוביל לזיהוי, המדינה אינה מתנגדת עוד לקבלת הבקשה.

6. ביום 22.8.2022 התקיים הדיון בבקשה בבית המשפט המחוזי במעמד הצדדים. במהלך הדיון ציינה באת כוח המשיבה כי הפרקליטה שטיפלה בזמנו בתיק, שוחחה עם נפגע העבירה וקיבלה את הסכמתו לפרסום פסק הדין. משכך, הרי שלא קיימת עוד שום עילה להימנע מפרסומו. עוד היא הוסיפה כי בפסיקה הוכר מעמד המיוחד של גופי התקשורת, בהיותם צינור שבאמצעותו נשמרת זכות הציבור לדעת; וכי בניגוד לטענת המערער מדובר בעבירות אשר לא חלה עליהן התיישנות. אשר לחשיבות הציבורית שבפרסום, טענה באת כוח המשיבה כי אופי האירועים, ובכלל זאת העובדה שמדובר בנפגע עבירה קטין ובעבירות שבוצעו במוסד חינוך לצעירים, מעיד על קיומו של אינטרס ציבורי חשוב בפרסום פסק הדין. זאת, בפרט נוכח העובדה שאירועים מסוג זה חוזרים על עצמם, ובשל התועלת הציבורית הטמונה בחשיפתם של מקרים דומים. באופן ספציפי נטען כי מתחקיר עיתונאי שבוצע עולה כי קיימות אינדיקציות המצביעות על התנהלות מפוקפקת ובלתי תקינה של המערער ושל גורמים נוספים, וכן על קיומם של מעשים נוספים בעלי אופי מיני שביצע המערער. באת כוח המשיבה הביעה את נכונותה לחשוף בפני בית המשפט את המידע המצוי בידה, שיש בו לכאורה כדי להצביע על קיומו של אינטרס ציבורי רחב בפרסום, אך ביקשה לעשות כן במעמד צד אחד כדי שלא לחשוף את מקורות המידע (יוער כי המערער התנגד לכך, ובסופו של דבר לא הוצג המידע האמור).

בא כוח המדינה טען באותו דיון כי לאור קבלת עמדת נפגע העבירה כפי שנמסרה לנציגת המדינה, המדינה אינה עומדת עוד על התנגדותה לפרסום פסק הדין, וזאת בכפוף להשחרת פרטיו של נפגע העבירה. בא כוח המדינה הוסיף כי במקום בו יש חשש להישנות עבירות פליליות דומות, קיימת חשיבות להביא את פרטי הפרשה לידיעת הציבור.

בא כוח המערער טען מנגד כי במהלך השנים הרבות שחלפו מאז קרות הפרשה המערער השתקם והקים משפחה, וכיום הוא אדם נורמטיבי. כן נטען כי לא קיים מידע לפיו המערער ביצע מעשים דומים במהלך השנים, וכי פרסום פסק הדין צפוי להביא לפגיעה קשה מאוד בו ובמשפחתו. בא כוח המערער הוסיף וטען כי המשיבה לא הוכיחה כי אכן קיים אינטרס ציבורי משמעותי בפרסום פסק הדין, אשר יש בו כדי לגבור על זכותו של המערער לפרטיות. לצד האמור, ביקש בא כוח המערער כי ככל שיוחלט על פרסום פסק הדין, יושמטו ממנו שמו של המערער ופרטים מזהים אחרים לגביו.

החלטת בית המשפט קמא

7. ביום 23.8.2022 נעתר בית המשפט קמא לבקשת המשיבה לפרסום פסק הדין. בהחלטתו, ציין בית המשפט כי על פי הפסיקה, לא כל אימת שהתנהל הליך משפטי בדלתיים סגורות, נכון יהיה להטיל מגבלות על פרסום פסק הדין, אלא הדבר נתון לשיקול דעתו של בית המשפט. בהפעילו שיקול דעת זה, על בית המשפט לערוך איזון בין עקרון פומביות הדיון וזכות הציבור לדעת, על החשיבות והאינטרס הציבורי הטמונים בהם; לבין אינטרס הפרט וזכותו לשמור על פרטיותו. במקרה דנן סבר בית המשפט כי איזון נכון בין השיקולים הרלוונטיים מוביל למסקנה כי יש להתיר את הפרסום, וזאת בשים לב להסכמתו של נפגע העבירה לפרסום תוך השחרת פרטיו המזהים. בית המשפט ציין כי אומנם התרת הפרסום תביא לפגיעה בפרטיותו של המערער, ולא מן הנמנע שתביא לפגיעה גם בבני משפחתו, ואולם מדובר בנזק שהוא תוצאת לוואי של מעשי העבירה שביצע המערער. כן קבע בית המשפט כי לאור החשיבות של עקרון פומביות הדיון, היה על המערער להצביע על נזק כבד במיוחד העלול להיגרם כתוצאה מהפרסום. לגישתו, נזק הכרוך

בפרסום ההרשעה או גזר הדין שניתנו במסגרת ההליך הפלילי הוא תוצאת לוואי טבעית של ביצוע מעשי עבירה מהסוג שביצע המערער, ואין בו כדי לגבור על זכות הציבור לדעת. כן ציין בית המשפט כי בענייננו אין בהגנה על פרטיותו של מבצע העבירה כדי להצדיק את דחיית הבקשה. זאת, בשים לב לכך שמטעונו המשיבה והנסיבות העומדות מאחורי הגשת בקשתה עולה כי החשיבות שבפרסום פסק הדין חורגת מעניינם המצומצם של הצדדים להליך ונוגעת לכלל הציבור. על כן, התיר בית המשפט את פרסום פסק הדין תוך השחרת פרטי נפגע העבירה, וקבע כי המדינה תגיש בתוך יומיים נוסח מתאים של פסק הדין לאישורו. בית המשפט עיכב את ביצוע החלטתו למשך 48 שעות.

על החלטה זו הוגש הערעור שלפניי ולצדו בקשה לעיכוב ביצוע ההחלטה. בהחלטתי מיום 24.8.2022 הוריתי על עיכוב ביצוע ההחלטה עד למתן החלטה אחרת.

הערעור

8. בערעורו, שב המערער על עיקרי טענותיו בהליך קמא. בתוך כך, נטען כי בעת ביצוע המעשים היה המערער כבן 18, ונסיבות חייו היו מורכבות; מאז ריצה המערער את עונשו, לקח אחריות על מעשיו, עבר שיקום ארוך, והצליח להקים משפחה ולחזור למוטב. כן נטען כי מאז קרות האירועים נושא פסק הדין המערער לא הסתבך בפלילים ולא נחקר בגין אף מקרה אחר. על רקע זה, טוען המערער כי יש לאפשר לו את "הזכות להישכח". לגישתו, תוצאה לפיה גם בחלוף שנים רבות ניתן יהיה לרדוף אדם שעבר עבירה ולחטט בעברו אינה ראויה ואף עלולה לפגוע בתמריץ של עבריינים להשתקם. זאת ועוד, המערער טוען כי המשיבה לא פירטה מהו אותו עניין ציבורי הטמון בפרסום פסק הדין בחלוף למעלה מ-20 שנה לאחר שניתן, ולא הציגה כל מידע קונקרטי או נסיבות חדשות שיש בהם כדי ללמד על תועלת כלשהי שתצמח מפרסומו בעת הזו. כן נטען כי גם הטענה כאילו נפגע העבירה הסכים לפרסום פסק הדין לא נתמכה בתצהיר, וכי חרף בקשות המערער הוא אף לא נכח בדיון.

באשר לנזק שייגרם לו מהפרסום, טוען המערער כי הוא ואשתו מצויים במצב כלכלי קשה, והתרת הפרסום תגרום להם לאבד את מקומות עבודתם ולהיוותר ללא אפשרות לפרנס את משפחתם. בנוסף, נטען כי הפרסום יפגע בילדיו של המערער, ובפרט באחד מילדיו הסובל מבעיות רפואיות וחברתיות קשות; וכן בהוריו של המערער, הסובלים אף הם ממצב רפואי קשה.

בשולי הדברים, מוסיף המערער כי המשיבה אינה צד לתיק והיא אינה מציינת מטעם מי היא מגיעה; וכי בית המשפט התעלם מבקשתו החלופית להתיר את פרסום פסק הדין תוך השמטת פרטיו המזהים, על אף שזו מאזנת באופן נכון וראוי יותר בין האינטרסים המתנגשים.

9. בתשובתה לערעור, טוענת המשיבה כי החלטת בית המשפט קמא היא יסודית ומנומקת, ומיישמת בצורה ראויה ונכונה את ההלכות הנוהגות ביחס לעקרון פומביות הדין. משכך, לא קמה כל הצדקה להתערבות ערכאת הערעור בה. לגופם של דברים, נטען כי על פי פסיקתו של בית משפט זה, אדם המבקש לאסור את פרסום שמו נדרש לעמוד בשני מבחנים מצטברים – תחילה, עליו להוכיח קיומה של פגיעה חמורה וחריגה בפרטיותו; בשלב השני, וככל שעמד במבחן הראשון, עליו להוכיח כי יש להעדיף את השמירה על פרטיותו על פני האינטרס הציבורי שבפרסום. בענייננו, כך נטען, לא צלח המערער את המבחן הראשון, שכן לא הביא ולו בדל של ראיה להוכחת פגיעה חריגה בפרטיותו אשר יש בה כדי לחרוג מהנזק הטבעי שנלווה לפרסום שמו של אדם שהורשע בעבירות מין חמורות בקטין. כל

שהעלה המערער הן טענות בעלמא ביחס לפגיעה בו ובבני משפחתו, וזאת מבלי שצירף כל אסמכתא שיש בה כדי לתמוך בטענות אלה, ומבלי שעמד על קיומן של נסיבות פרטניות ייחודיות המבדלות את עניינו מעניינם של אחרים שהורשעו בעבירות דומות. עוד טוענת המשיבה כי "הזכות להישכח" לא הוכרה בשיטת המשפט הישראלית, אלא להיפך. כך, נטען כי בסעיף 24(א)(4)(ב) לחוק המידע הפלילי ותקנות השבים, התשע"ט-2019 - הקובע כי לא תחול התיישנות על עבירות של אינוס, מעשה סדום ומעשה מגונה בנסיבות מחמירות - הביע המחוקק הישראלי את עמדתו כי עברייני מין אינם זכאים להישכח.

זאת ועוד, ביחס לאינטרס הציבורי הטמון בפרסום פסק הדין, טוענת המשיבה כי יש בידיה אינדיקציות בעלות משקל ראייתי משמעותי לפיהן המערער פגע בקטינים נוספים בנסיבות דומות ובמסגרת אותו מוסד חינוכי בו הוא ביצע את המעשים נושא פסק הדין; כי המערער וגורמים נוספים דאגו לשלם לנפגעים האחרים על מנת להשתיקם, כך שפרסום הדברים יכול להוביל לתלונות נוספות נגד המערער; וכי בניגוד לנטען הוגשה נגד המערער לפחות תביעה אזרחית אחת בגין פגיעה מינית נוספת שביצע. לגישה, פרסום הפרשה עשוי להביא לכך שקורבנות נוספים ייחשפו - קורבנות שאינם מודעים לכך שהמערער הורשע. כן מציינת המשיבה כי במהלך הדיון לפני בית המשפט קמא היא הציעה להציג בפניו את הראיות שנאספו במסגרת תחקיר עיתונאי ואשר בגינן מתבקשת התרת פרסום פסק הדין, ואולם בית המשפט סבר כי אין בכך צורך.

אשר לטענת המערער ביחס לעמדתו של נפגע העבירה, טוענת המשיבה כי בהתאם לעקרונות חוק זכויות נפגעי עבירה, התשס"א-2001, ברירת המחדל היא כי עמדתו של נפגע עבירה תובא בפני בית המשפט באמצעות המדינה, באשר היא זו שמייצגת את האינטרסים שלו בהליך הפלילי. המשיבה מוסיפה כי ידוע לה שהפרקליטה ששוחחה עם נפגע העבירה הבהירה לו את משמעויות הפרסום, ווידאה עמו באופן מעמיק כי הסכמתו ניתנת באופן חופשי, כשבפניו מונח כל המידע הרלוונטי. בנוסף, בכל הנוגע לטענות המערער בדבר מעמדה של המשיבה, נטען כי הן בחוק והן בפסיקה הוכרה זכותם של כלי תקשורת להגיש בקשות להתרת פרסום מן הסוג בו עסקינן.

לבסוף, ביחס לאפשרות שהציע המערער כי פסק הדין יפורסם תוך השמטת פרטיו המזהים, נטען כי קיים אינטרס ציבורי מוגבר בפרסום זהותו של המערער, לנוכח העובדה שהוא עובד כיום בתפקיד ציבורי ומשמש כפקח בעיירת מגוריו, כך שבמסגרת תפקידו הוא מייצג את הרשות ובא במגע עם הציבור הרחב. כך גם, נטען כי פרסום זהות המערער והמוסד החינוכי בו ביצע את המעשים דרוש כדי להזהיר את הורי הקטינים אשר ילדיהם לומדים באותו מוסד שבחסותו התבצעו פגיעות חמורות בקטינים על ידי אנשי צוות וחינוך.

10. ביום 12.9.2022 נערך לפניי דיון בערעור, במסגרתו שבו הצדדים על עיקר טענותיהם בעל-פה.

דיון והכרעה

11. לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים בכתב ובעל-פה, הגעתי למסקנה כי דין הערעור להידחות, כך שהחלטת בית המשפט קמא להתיר את פרסום פסק הדין, בכפוף להשמטת פרטיו המזהים של נפגע העבירה - תיוותר על כנה.

12. כידוע, הכלל הצריך להנחות את בית המשפט בבואו להכריע בבקשות הנוגעות לפרסום הליכים משפטיים הוא עקרון פומביות הדין. עקרון זה, המעוגן בסעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה ובסעיף 68(א) לחוק בתי המשפט, הוא עקרון יסודי חוקתי בשיטתנו המשפטית, ולפיו כל הליך משפטי המתנהל בכותלי בית המשפט יידון בפומבי ופרטיו יהיו גלויים לציבור. בית משפט זה עמד לא אחת על חשיבותו הנעלית של עקרון זה, "המבטיח את שקיפות ההליך השיפוטי, מאפשר קיום מגנוני בקרה וביקורת ומהווה רכיב חיוני במשטר דמוקרטי שבליבו חופש הביטוי וזכות הציבור לדעת" (בש"פ 6988/19 פלוני נ' הוצאת עיתון הארץ, פסקה 24 (26.11.2019) (להלן: עניין עיתון הארץ). ראו גם: בש"פ 5759/04 תורג'מן נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 658, 662-663 (2004) (להלן: עניין תורג'מן); בש"פ 8698/05 אזולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(3) 168, 172 (2005) (להלן: עניין אזולאי); ע"פ 8755/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (7.11.2007) (להלן: ע"פ 8755/07)). מעקרון פומביות הדין נגזר גם החופש לפרסם את תכניו של ההליך השיפוטי, לרבות פסק הדין שניתן בסופו, ואת פרטיהם המזהים של הנוטלים בו חלק (שם).

חרף מעמד הבכורה לו זוכה עקרון פומביות הדין, בדומה לעקרונות אחרים במשפט כפוף גם עקרון זה לחריגים מסוימים שנקבעו בחוק. בתוך כך, קובע סעיף 68(ב) לחוק בתי המשפט כי בית המשפט רשאי לדון בעניין מסוים, כולו או מקצתו, בדלתיים סגורות, אם ראה בכך צורך לשם שמירה על זכויות ואינטרסים אחרים הראויים להגנה. במקרים אלה, חל גם איסור לפרסם כל פרט בנוגע להליך, אלא אם ניתנה לכך רשות בית המשפט (ראו סעיף 70(א) לחוק). כפי שחזר והבהיר בית משפט זה בפסיקתו, את החריגים לעקרון פומביות הדין יש לפרש בצמצום, "ולעולם תיטה הכף אל עבר פומביות הדין" (ראו: ע"א 5185/93 היועץ המשפטי לממשלה נ' מרום, פ"ד מט(1) 318, 341 (1995); עניין תורג'מן, בעמ' 664-663; עניין אזולאי, בעמוד 173; ע"פ 8755/07, בפסקה 3; בש"פ 197/12 חדד נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (16.2.2012) (להלן: עניין חדד); עניין עיתון הארץ, בפסקה 26). כן הובהר בפסיקה כי דיון בדלתיים סגורות אין משמעו איסור פרסום אוטומטי וגורף, אלא על בית המשפט לבחון האם המטרה שבגינה נסגרו הדלתיים עומדת בעינו, וכן "להקפיד על כך שאיסור הפרסום יהיה במידה שאינה עולה על הנדרש, וכי מקום שניתן להשיג את התכלית שלשמה התקיים הדיון בדלתיים סגורות על ידי פרסום חלקי של פסק הדין, יורה בית המשפט על דרך זו" (ראו: עניין אזולאי, בעמוד 173. כן ראו: ע"א 2800/97 ליפסון נ' גהל, פ"ד נג(3) 714, 717 (1999); רע"א 3007/02 יצחק נ' מוזס, פ"ד נו(6) 592, 600 (2002); ע"פ 4430/14 חדשות 10 בע"מ (תוכנית מקור) נ' פלונית, פסקה 11 (6.9.2015); בש"פ 7630/16 מדינת ישראל נ' דרוקר, פסקה 16 (1.2.2017); בש"פ 3262/18 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (24.5.2018)).

13. במקרה דנן, במסגרת ההליך הפלילי שהתנהל נגד המערער, הואשם האחרון (ולבסוף גם הורשע) בביצוע עבירות מין בקטין. על כן, החריג הרלוונטי לענייננו הוא זה הקבוע בסעיף 68(ב)(5) לחוק בתי המשפט, לפיו רשאי בית המשפט להורות על קיום ההליך בדלתיים סגורות לשם "הגנה על ענינו של מתלונן או נאשם בעבירת מין או בעבירה על פי החוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998". מהחלטת בית המשפט קמא, כמו גם מעמדת המדינה במסגרת ההליך קמא, עולה כי הטעם שהוביל בזמנו לניהול ההליך בדלתיים סגורות הוא הצורך להגן על נפגע העבירה הקטין מפני הפגיעה הקשה שעלולה להיגרם לפרטיותו כתוצאה מחשיפת ההליך ותכניו. ואולם, על פי ההודעה המשותפת שהגישו המשיבה והמדינה לבית המשפט קמא ביום 21.8.2022 (ושהוצגה גם במסגרת הדיון שהתקיים לפניי), נפגע העבירה, אשר בגר בינתיים, נתן את הסכמתו "להתרת פרסום פסק הדין בהשחרת שמו ופרטים העלולים להוביל לזיהוי". מכך עולה כי התכלית שלשמה נסגרו הדלתיים – הגנה על עניינו של המתלונן – ניתנת כיום להשגה באמצעות הטלת מגבלות על פרסום פסק הדין, ועל כן יש להעדיף תוצאה זו על פני איסור פרסום מוחלט (והשוו: עניין אזולאי, בעמודים 174-175; ע"פ 8755/07, בפסקה 4).

יוער למעלה מן הצורך כי בעניין אזולאי הביע בית המשפט (השופט א' חיות) את העמדה לפיה ההגנה המוקנית בסעיף 68(ב)(5) לחוק בתי המשפט, היא הגנה על עניינו של "נאשם" בלבד. משכך, לאחר שהנאשם הורשע והוא יוצא מגדר "נאשם", ההוראה האמורה איננה חלה עליו עוד (שם, בעמודים 173-174). מהדברים הללו עולה כי גם אילו היה בית המשפט מורה על איסור פרסום כדי להגן על עניינו של המערער, הגנה זו לא הייתה עומדת לו לאחר הרשעתו. אין צורך להידרש לשאלה זו שכן כאמור איסור הפרסום במקרה דנן לא נועד כדי להגן על המערער אלא על נפגע העבירה.

14. המערער מצדו טוען כי נוכח הזמן הרב שחלף מאז התקיים ההליך בעניינו, ובעיקר בשל הנזק שצפוי להיגרם לו ולבני משפחתו מפרסום פסק הדין, יש להותיר את איסור הפרסום המוחלט על כנו, או למצער לחסות את פרטיו המזהים של המערער. אינני מקבלת את הטענה. כפי שהובהר לעיל, לאור חשיבותו של עיקרון פומביות הדין, הכלל הוא פרסום. לכן, הנטל להוכיח כי אין לפרסם את פסק הדין מוטל על המערער המבקש זאת ולא על המשיבה (ולכן אין גם מקום לקבל את טענת המערער לפיה היה על המשיבה להוכיח את קיומו של אינטרס ציבורי מיוחד בפרסום פסק הדין כעת).

יתרה מכך, הנטל המוטל על המערער - המבקש לפגוע בעקרון פומביות הדין - הוא נטל משמעותי וכבד להראות כי כתוצאה מהפרסום עלול להיגרם לו נזק חמור, החורג מגדר הרגיל; וכי הצורך במניעתו של נזק זה גובר על האינטרס הציבורי שבפרסום (ראו והשוו: עניין תורג'מן, בעמ' 668; בש"פ 1071/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (25.2.2010); בש"פ 3205/13 פלוני נ' מדינת ישראל (9.10.2013) (להלן: בש"פ 3205/13); בש"פ 2211/15 פלוני נ' מדינת ישראל (14.4.2015) (להלן: בש"פ 2211/15); ע"פ 34/21 פלוני נ' מדינת ישראל (25.7.2021) (להלן: ע"פ 34/21); רע"פ 6792/21 פלוני נ' מדינת ישראל (18.10.2021)). נטל זה הופך כבד במיוחד כאשר מדובר בעבריו מורשע אשר כבר לא עומדת לו חזקת החפות (ראו: עניין אזולאי, בעמודים 173-174; ע"פ 8755/07, בפסקה 4; בש"פ 3205/13, בפסקה 5; רע"פ 1201/12 קטיעי נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (9.1.2014); ע"פ 34/21, בפסקה 16); ועל אחת כמה וכמה כשמדובר במי שהורשע בעבירות מין, אשר עוצמת האינטרס הציבורי בחשיפת זהותו היא רבה (ראו: עניין תורג'מן, בעמוד 667; עניין חדד, בפסקה 16; בש"פ 3205/13, בפסקאות 5-6; בש"פ 2211/15, בפסקה 11; רע"פ 4878/19 קולצ'ינסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (8.8.2019); עניין עיתון הארץ, בפסקה 41).

אכן, אין ספק כי פרסום פסק הדין תוך חשיפת זהותו של המערער, צפוי להביא לפגיעה לא קלה בכבודו ובפרטיותו של המערער. כן הוא עלול לפגוע כמובן בכבודם ובפרטיותם של בני משפחתו שלא היה להם כל קשר לעבירה. אין להקל ראש בפגיעה זו, המתעצמת נוכח טענות המערער בדבר מצבם הבריאותי של ילדו ושל הוריו. הפגיעה האפשרית כתוצאה מהפרסום עלולה להיות כרוכה גם בפגיעה כלכלית בפרנסת המערער ובפרנסתה של אשתו - באופן שגם הוא ישליך על כל בני המשפחה. אולם הפגיעות הללו נובעות מנזק שאינו חורג מן הנזק הרגיל הנלווה להרשעה פלילית בעבירות מן הסוג שביצע המערער, והן היו נגרמות גם אילו היה מאן דהוא עותר לפרסום פסק הדין זה מכבר. טענות המערער לעניין הפגיעה הקשה שתיגרם לו ולקרוביו מן הפרסום אכן נוגעות ללב, ואולם עם כל הצער שבדבר מדובר בפגיעה הנלווית מטבע הדברים להרשעתו של המערער ונובעת מטיבן של העבירות שביצע, ואין בכוחה כדי להצדיק סטייה מהכלל של פומביות הדין (ראו והשוו: עניין אזולאי, בעמוד 175; בש"פ 4814/05 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 10-11 (26.7.2005); בש"פ 972/06 זריהן נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (22.2.2006); בש"פ 9601/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (28.12.2009) (להלן: בש"פ 9601/09); עניין חדד, בפסקה 17; בש"פ 2211/15, בפסקה 10; עניין עיתון הארץ, בפסקה 43; ע"פ 34/21, בפסקה 16).

לכך יש להוסיף את האינטרס הציבורי כבד המשקל עליו מצביעה המשיבה בפרסום פרטי הפרשה בה היה מעורב המערער וזהותו של המערער, אשר עשוי להביא לחשיפתן של פרשות דומות נוספות ולחשיפתם של מעורבים נוספים בפרשה, ואף לעודד מתלוננים ומתלוננות אחרים שחוו מעשים דומים, ככל שישנם כאלה – בין אם באותו מוסד חינוכי בו ביצע המערער את העבירות ובין אם בנסיבות אחרות, לחשוף את שעל ליבם (ראו והשוו: בש"פ 9601/09, בפסקה 4; בש"פ 2211/15, בפסקה 11; רע"פ 130/18 שרביט נ' משטרת ישראל, פסקה 9 (10.1.2018) (להלן: עניין שרביט)). אשר על כן, לא שוכנעתי כי יש בנזק הצפוי להיגרם למערער כתוצאה מהפרסום כדי לגבור על האינטרס הציבורי הטמון בפומביות הדיון.

אשר לטענות המערער בדבר הזמן שחלף – כפי שהובהר גם לעיל, אני ערה לפגיעה הכרוכה בפרסום פסק הדין שנים רבות לאחר הרשעתו של המערער, ובפרט כשעל פי טענתו הוא עבר הליך שיקום ארוך והצליח לחזור לדרך הישר, והיה סבור כי הצליח להותיר מאחור את המעשים החמורים שביצע בעברו. עם זאת, בפגיעה זו כשלעצמה, אשר אף היא איננה ייחודית לעניינו של המערער ונובעת מטיבן של העבירות שביצע, אין כדי להצדיק חריגה מהכלל של פומביות הדיון (ראו והשוו: עניין שרביט; עניין עיתון הארץ, בפסקאות 35 ו-37). הדברים נכונים ביתר שאת כאשר מדובר בעבירות מין חמורות מן הסוג שביצע המערער, אשר ביחס אליהן קבע המחוקק כי לא תחול התיישנות לעולם (ראו סעיף 24(א)(4)(ב) לחוק המידע הפלילי ותקנות השבים).

15. סוף דבר: הערעור נדחה. החלטת בית המשפט קמא תיוותר על כנה, כך שפסק הדין יפורסם בכפוף להשחרת כל פרט מזהה ביחס לנפגע העבירה. כאמור בהחלטה, השחרת הפרטים האמורים בפסק הדין תבוצע על ידי המדינה, והוא יוגש לאישורו של בית המשפט קמא בטרם הפרסום.

ניתנה היום, י"ח באלול התשפ"ב (14.9.2022).

ש ו פ ט ת